

[Christophersen.]

vores opfattelse vise sig at blive en urimelig høj pris at måtte betale for at kunne få råd til at udvide de offentlige udgifter på andre og måske mindre nyttige områder.

Det fremgår også af den tale, som økonomi- og budgetministeren holdt, da han fremsatte finanslovsforslaget, at han er klar over, at den vældige spareindsats, han har sat sig i spidsen for, trods alt har sine stærke begrænsninger, og at den ikke på nogen måde kan erstatte den indsats, som han selv lagde op til i foråret, og som havde et ganske andet og efter vor opfattelse langt mere prisværdigt sigte, nemlig at få hold først og fremmest på den langsigtede udvikling af de lovbundne udgifter. De øjebliksbestemte, improviserede indgreb i udgiftspolitikken, som vi nu præsenteres for, og som vi også mange gange tidligere er blevet præsenteret for, kan ikke alene som i dette tilfælde være illusionsnumre, men de kan også — og heri er vi enige med ministeren — virke forvridende, fordi de giver eksisterende udgifter en fortrinsstilling fremfor nye og måske mere velbegrundede. De fører også til uholdbare svingninger i den offentlige anlægsaktivitet, fordi det er så let at gribe ind netop i denne sektor, selv om det altså har en lang række sidevirkninger.

Men vi må alligevel spørge, når ministeren nu igen giver udtryk for sin interesse for de langsigtede besparelser: hvor megen realitet er der i denne interesse? Når ministeren tager dette emne op på ny, må man undskyldte, at vi er en del, som ikke kan lade være med at tænke på, hvordan det gik sidste gang, han talte herom, og sidste gang han arbejdede med denne sag; da gik det som bekendt slet ikke. Da det kom til stykket, havde regeringen, regeringspartiet og dets støtteparti jo ikke den politiske vilje eller den politiske kraft, der skal til for at gå i gang med dette problem. Jeg tror derfor, det må være rigtigt, at ministeren og hans kolleger nu i konsekvens af deres indstilling til sagen — den er som sagt prisværdig — kommer til dette ting og fremlægger ganske konkrete forslag til, hvordan de lovbundne udgifter kan styres mere hensigtsmæssigt, og hvordan vi kan begrænse nogle af posterne og væksten i nogle af posterne, altså ganske konkrete besparelsesforslag. Jeg antager, at ministeren vil være parat med et

tilsagn herom; det kan næppe alene være nogle filosofiske betragtninger, han fandt anledning til at gøre om sagen, da han fremsatte forslaget til finanslov.

Jeg vil gerne her til slut sammenfatte mit partis vurdering af det forslag, vi står med.

Det er utilstrækkeligt ud fra tre hovedsynspunkter: det understøtter i stedet for at modvirke de tendenser, der præger dansk økonomi i øjeblikket; det vil derfor fremtvinge en alt for stram pengepolitik, og det vil øge risikoen for, at befolkningen i løbet af 1973 præsenteres for nye økonomiske hasteindgreb. Jeg synes, man i den enkelte sætning, ministeren havde om dette emne i sin fremsættelsestale, kunne læse, at han måske også selv ønskede at tage højde for en sådan situation. Det bringer som følge af sin vækst det tidspunkt nærmere, måske farligt nær, hvor indkomstskattesystemets bæredygtighed forsvinder, og det indeholder — og det er den tredje hovedtanke — en række enkeltposter af betydelig størrelse, som giver grund til at nære skepsis over for regeringens interesse for offentlige produktivtetsgevinster og offentlig rationalisering.

Desuden fremsættes det altså uden anvisning på, hvordan disse både kortsigtede og langsigtede problemer kan løses, det fremsættes endog, uden at de erkendes. De besparelser, som regeringen til gengæld hævder den har foretaget, mener vi er fiktive i forhold til udgangspunktet; de har først og fremmest haft til formål at finansiere en del af regeringens egen udgiftspolitik.

Over for disse kendsgerninger bør det derfor ikke — og kan næppe heller — undre ministeren, at vi indtager en skeptisk holdning, både når det drejer sig om regeringens statsfinansielle hensigter i det lange løb, og når det gælder dens evne til at mestre de mere kortsigtede problemer. Hvis jeg må sige det kort, bekræfter dette forslag til finanslov de forestillinger, vi hele tiden har haft om denne regerings egnethed.

Men det ændrer naturligvis intet ved, at venstre ved behandlingen af finanslovsforslaget i finansudvalget vil deltage aktivt og være med til en meget kritisk gennemgang af de enkelte konti; vi forbeholder os naturligvis også ret til at have afvigende opfattelser i forhold til regeringen af, hvordan den endelige finanslov bør se ud.